

Codru și salon

Mihai Eminescu

Zadarnic fete mândre zâmbind cutreier sala
Și muzică-i și visuri și farmec îndelung.

În ochii unui Tânăr sădită e răceala
Și note cât de blânde în inimă-i n-ajung.

Amicul cel de-o vrâstă păharul lui îl împle
Și-l cheamă și pe dânsul la masa unde beau;
Pe mâinile-amândouă el ține a lui tâmpale,
Se uită pe fereastră cum ninge-ncet... mereu.

Se uită cum omătul copaci și case-ncarcă,
Cum vântul farmă ramuri azvârlindu-le în ferești,
Atunci i se năzare un vis frumos... și parcă
Revede tinerețea-i cu ochii sufletești.

Colo în depărtare e valea lui natală,
Cu codri plini de umbră, cu râpe fără fund,
Unde izvoare albe murmură cu sfială
Și scapă-argintie lovindu-se de prund.

Ar vrea ca să mai vadă colibe de paie
Prin stânci încuivate, ce mai că se prăval,
Când luna dintreouri, crăiasa cea bălaie,
Se ridică prin codri din fruntea unui deal.

Să aibă vrea colibă de trestii, mititică,
În ea un pat de scânduri, mușchi verde de covor,
Din pragu-i să se uite la munte cum s-ardică
Cu fruntea lui cea stearpă pierzându-se în nor.

Ar vrea să rătăcească câmpia înflorită,
Unde ale lui zile din visuri le-au țesut;
Unde-nvăță din râuri o viață liniștită,
Părând să n-aibă capăt, cum n-are început.

Mama-i știa atâtea povești, pe câte fuse
Torsese în viață... deci ea l-au învățat
Să tâlcuiască semne și-a păsărilor spuse
Și mormura cuminte a râului curat.

În curgerea de ape, pe-a frunzelor sunare,
În dulcele-nmiitul al paserilor grai,

POEZII ONLINE

În murmurul de viespii, ce-n mii de chilioare
Zidesc o mănăstire de ceară pentru trai,

De spânzură prin ramuri de sălcii argintoase
O întreagă împărătie în cuib legănător,
A firii dulce limbă de el era-nțeleasă
Și îl împlea de cântec, cum îl împlea de dor.

Visa copilul... Fruntea-i de-o stâncă răzimată,
Privea uimit în râul ce spumega amar,
Și arunca vreo piatră în apa-nvolburată.
Râdea, cânta degeaba... plânghea chiar în zădar.

El vede ierburi nalte în mândră zi cu soare.
Crescute-ajung la brâul unei copile. Lin
Prin iarba mare trece ș-aminte luătoare
Plivește flori albastre și fire de pelin.

Cunună împletește, o-ncaieră sălbatec
În pletele umflate, în părul încâlcit
Și ochii râd în capu-i și fața-i e jeratec -
A lanurilor zână, cu chip sumeț, răstit.

Apoi în codru trece și cântă doina dragă.
Sălbatec este glasu-i, vioi, copilăros,
El sună-n codru verde, trezește lumea-ntreagă,
Picioarele-i desculțe îndoiae flori pe jos.

„Ah! cum nu sunt - ea strigă - o pasăre măiastră
Cu penele de aur ca pasările-n rai;
La Sfânta Joi m-aș duce, aş bate în fereastră
Cu ciocul și i-aș zice cu rugătorul grai:

Să-mi dea-un măr, în care încisă e o lume,
Palat frumos la munte, în codri îfundat,
Ş-un făt-frumos de mire, înalt, cu dulce nume,
Din sânge și din lapte - fecior de împărat!”

Ea cântă și pocnește în crengi c-o vargă lungă.
O ploaie de flori albe se scutură pe ea,
Un flutur se înaltă, cu sete ea-l alungă,
Cu mâna crengi îndoiae și glasu-i răsună.

Apoi și-aduce aminte... era o zi frumoasă...
El s-a trezit pe-o punte sub ochii ei de foc...
Ea păru-și dă-ntr-o parte din față rușinoasă,
Își pleacă ochii timizi și el a stat pe loc...

POEZII ONLINE

Ce s-a-ntâmplat de-atuncea nu vrea să ţie minte.
Destul că nu mai este... și chipul ei cel bland,
Zâmbirea-i sficioasă și ochiul ei cuminte
Sunt duse fără urmă de pe acest pământ.

S-a stins. De aceea însă ar vrea încă o dată
Să vadă lunca verde, departe valea-n flori,
Unde ades pe brațu-i, în noaptea înstelată,
Şedea pe stânca neagră spunându-i ghicitori.

Da, ghicitori, enigme. Ce știa el pe-atunce
De-a vietii grea enigmă, de anii furtunoși?
În lacu-adânc și neted, în mijlocul de lunci,
Părea că vede zâne cu păr de aur roș.

Și trestia cea naltă vuind de vânt mai tare...
La glasu-i asculta el ca basme triste, dulci,
Când retele din codru pe creții apei clare,
Scăldându-se prin papuri lăsau pe valuri fulgi.